

εἶναι δικιά σου αὐτὴ ἡ στιγμή,
αὐτὴ ἡ ἥσυχη φωνὴ πὺν χορεύει μέσα σου,
εἶναι δικιά σου αὐτὴ ἡ λέξη: συντροφικότητα.....

II

Στοχάσου τὰ παιδιὰ πὺν στενάζουν στὶς φυλακές,
τὰ δέντρα πὺν ἔγιναν ἀγχόνες καὶ μᾶς τύλιξαν.
Στοχάσου πόσες στιγμές σου πῆγαν χαμένες,
ὅπως τὰ πρωινὰ τηλεφωνήματα πὺν ἔμειναν στὴ μέση,
ἢ πόσες φορές εἶπες: «μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ θάλασσα»
ἢ «μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ φωτογραφία».

III

Μερικὲς φορές θέλησα ν' ἀγγίξω τὸ χαμόγελό σου,
σοῦ χάρισα δυό - τρεῖς φωτογραφίες καὶ φύλαξα μιὰ
θάλασσα
νὰ ῥχεσαι νὰ κολυμπᾷς τὰ βράδια.

IV

Ἡ ἀφοσίωση περπατᾷ.
Σ' ἓνα πάρκο στεγνώνει τὰ μάτια της,
ξαπλώνει ἀνάμεσα στοὺς στήμονες καὶ προσεύχεται.
Ἡ ἀφοσίωση στίβει τὰ σύγνεφα,
καμαρώνει ὅλα τὰ ψάρια πὺν κολυμποῦν στὰ μάτια σου
καὶ προσεύχεται: ξανὰ καθὼς μ' ἀνιχνεύει.

V

Ὁ κόσμος μὲ τραβάει, μοῦ ἀνοίγει τὰ μάτια,
λεπίδες κι ἀμετανόητοι συνθλίβουν τὴ μνήμη μου,
ὁ καιρὸς ἀπειλητικὰ στιγματίζει τὴ βιολογία μου,
ἡ ἀφοσίωσή μου ὅμως γιὰ σένα
κάνει τοὺς δρόμους νὰ γεμίζουν κορδέλλες,
ἀπὸ χρώματα, ἀπὸ χέρια πὺν μὲ σηκώνουν
ψηλὰ ν' ἀγναντέψω τὸ γυρισμό σου
ν' ἀγναντέψω τὸ στήθος σου
καὶ τοὺς ἀτέλειωτους πίδακες τῆς χαρᾶς.

ΑΚΟΥΩ

Οἱ μεθυσμένοι σκόρπισαν
καὶ τὸ θαλασσινὸ ἀγεράκι στολίζει τὴν θλίψη μου.
Τὸ κορίτσι ἀκρωτηριασμένο·

ἡ συναυλία τῶν ὠδικῶν χύνεται μέσα μου
μαζί με τὸ κοκκινέλι καθὼς λιγοστεύω.
Οἱ χαρὲς κι οἱ πίκρες,
τίποτα δὲν θὰ με σώσει
ἀπ' τὴς θαγκάνες τοῦ καθουριοῦ.
Ἄκούω τὸν ὕπνο,
κλειδώνει τὸν πολιτισμὸ σ' ἓνα χαρτοφύλακα.

Μιχάλης Γκανᾶς

ΓΙΩΡΓΟΣ Μ. ΦΛΩΡΙΝΑ 1949

Κοιμᾶσαι χρόνια
στὸ ἴδιο σου πλευρό·
πονοῦν τὰ κόκκαλά μου!
Πουλιὰ τσιμποῦν τὸν ὕπνο σου
τὸν παίρνουνε σπυρὶ σπυρὶ
ξυπνᾶς στὰ καλαμπόκια.
Χοντρές ψιχάλες μπαίνουν
στὸ χῶμα σὰν ξυλόβιδες
δουλεύουνε στὰ φύλλα τὰ καμτσίκια.
Περαστικὸ τὸ σύννεφο
φεύγει με τὰ τσιγκέλια του νὰ κουδουνίζουν.
Καημένε Γιώργη
ποῦ νὰ ὀχυρώσω
τὴ μνήμη τοῦ κορμιοῦ σου!
Ἄν ἄλλαζες πλευρὸ
νὰ δεῖς τ' ἄλλο μισὸ τοῦ κόσμου.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ

Ἀκόμη σώζονται
ἀπὸ ἀσβεστόλιθο καὶ τρύπιο ἀγέρα
τὰ πολυβολεῖα τους.
Ἀσπρίζουν μὲς στὰ δέντρα
σὰν τὰ κόκκαλα ποὺ θρίσκουν οἱ βοσκοί
καὶ δὲν τὰ μαρτυρᾶνε.
Τὰ πλένει τὰ ξεπλένει τὸ νερὸ
τὸ ἄσπρο δὲν τελειώνει.

ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΑ ΠΕΤΟΥΜΕΝΑ.....

Παντοτεινὰ πετούμενα
πάνω ἀπὸ λόφους
καὶ συκιὲς ξεραμένες.